

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

ger for, at styrelsens medlemmer ikke er aktive politikere, så har man dermed skabt sikkerhed for, at radioen ledes ud fra strengt saglige synspunkter, og garderet sig imod enhver uvedkommende politisk eller anden pression. Man overser den politiske interesse, der i alle partier vil være for radioens virksomhed; og man overser det faktum, at også en såkaldt „upolitisk“ styrelse vil bestå af mennesker med den ene eller den anden politiske overbevisning. Med en upolitisk sammensat styrelse opnår man ikke et bedre værn mod politisk pression og indflydelse. Resultatet bliver blot, at denne pression og indflydelse vil komme til at virke mere i det skjulte, hvilket ikke ud fra noget synspunkt kan være en fordel, og at man ikke opnår den afbalancering af de politiske synspunkter, som det nuværende system garanterer.

Det centrale i sagen er, at den selvstændighed og uafhængighed, som Danmarks radio bør have, forudsætter en styrelse, som folketinget kan have tillid til. Det er efter min mening det stærkeste argument for folketingsmedlemmernes tilstedeværelse i rådet. Folketingsmedlemmerne er også velegnede til at danne et isolerende lag mellem institutionen og statsmagten.

Jeg er derfor på forhånd mest stemt for at bevare den nuværende sammensætning af radiatorådet med den tilføjelse, at der sikres Danmarks radios medarbejdere repræsentation i rådet.

En afvejning af de modstående synspunkter, jeg har omtalt, må føre til en fastholdelse af radiatorådets sammensætning, selv om den næppe kan betegnes som ideel. Hovedparten af de ændringsforslag, der er fremkommet, vil imidlertid efter min opfattelse medføre en „afdemokratisering“ af radiatorådet, hvilket ville være i modstrid med alle de bestræbelser, vi i øvrigt i øjeblikket udfolder i samfundet for at gennemføre en yderligere demokratisering.

Derfor vil det i den nye lov eller dens bemærkninger også være hensigtsmæssigt at give en nærmere beskrivelse af radiatorådets opgaver med fremhævelse af rådets funktion som et parlamentarisk kontrolorgan.

Hvad programudvalget angår, bør dette udvalg og dets sammensætning have lov-hjemmel, og jeg tror desuden, man bør over-

veje en anden sammensætning end den nuværende.

Man har jo for nylig i radiatorådet truffet beslutning om en decentralisering af Danmarks radios virksomhed. Et led heri er oprettelsen af et antal distrikter dækkende hele landet. Jeg forestiller mig, at der for hvert af disse distrikter oprettes et distrikts-programudvalg, hvis medlemmer udpeges af amtsrådene. Disse regionale programudvalg bør først og fremmest være rådgivende i forhold til de medarbejdere fra Danmarks radio, der arbejder i distrikterne, og derved sikre, at medarbejderne får en lige så nær kontakt og binding til det lokale område som den, de må formodes at have til Danmarks radio som den centrale institution.

Men desuden kunne jeg tænke mig, at formændene for distrikternes programudvalg skulle være medlemmer af Danmarks radios centrale programudvalg. Dette vil nok nødvendiggøre, at man helt opgiver systemet med beskikkelse af særlige tilfornede. De opgaver, som disse har haft som repræsenterende særlige områder inden for kulturlivet, vil lige så godt — eller måske bedre — kunne varetages af konsulenter, som programudvalget efter min mening selv bør kunne ansætte.

Jeg er overbevist om, at man ved en sådan nyordning vil yde et væsentligt bidrag til, at man rundt omkring i højere grad end i dag kan komme til at opleve Danmarks radio som det, institutionen skulle være, nemlig hele landets og hele befolkningens.

Det er muligt, at man ud over den sikring af alsidigheden, som en styrelsesordning som den skitserede vil give, yderligere bør beskytte lyttere og seere mod vilkårlighed eller ensidig programlægning ved oprettelse af et særligt ankenævn til behandling af klagesager. Et sådant nævn bør være uafhængigt af Danmarks radio. Det er indlysende, at noget taler for oprettelsen af et sådant nævn, idet man undgår, at radiatoråd og programudvalg, som selv har det øverste ansvar for programlægningen, også bliver den instans, der skal afgøre, om programdispositioner kan siges at være i strid med alsidighedskravet. Man får en uvildig instans til at tage stilling i klagesagerne. Jeg har ikke taget endelig stilling til, om behovet for et ankenævn kan skønnes at være tilstræk-